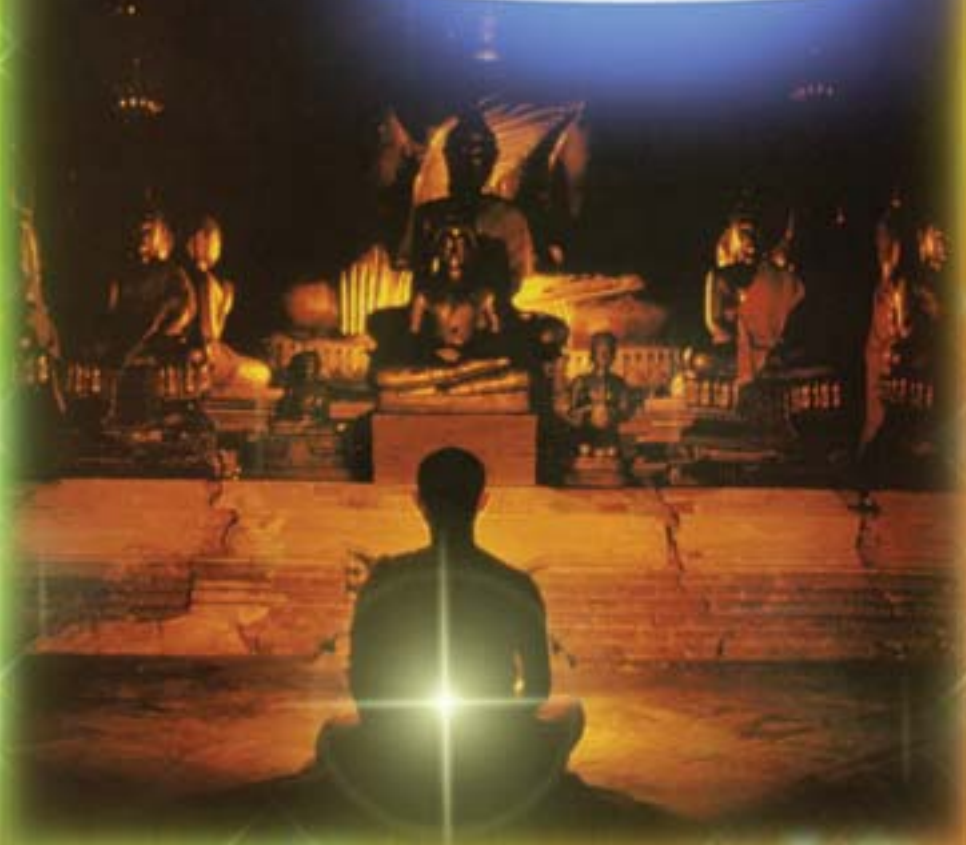

มหาปุณฺณิยาจารย์ (๒)

ภิกษุใด ยังหนุ่มยังแน่น พากเพียรอยู่ในพระพุทธศาสนา
ภิกษุนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง คุจพระจันทร์ที่พ้นแล้วจาก
เมฆหมอก สว่างอยู่ ฉะนั้น

มหาวิทยาลัยพุทธไทย (๒)

๑๔๑

มนุษย์ทุกชาติทุกศาสนา ล้วนปรารถนาให้โลกมีสันติสุขที่แท้จริง แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าจะทำอย่างไร จนกระทั่งพระพุทธองค์ทรงค้นพบว่า วิธีการที่จะทำให้โลกเกิดสันติสุขที่แท้จริงนั้น จะต้องให้ทุกคนในโลกเข้าถึงสันติสุขภายในก่อน คือเข้าถึงพระธรรมกาย ซึ่งมีอยู่แล้วในตัว of ทุกๆ คน ธรรมกายเป็นแหล่งกำเนิด of ความสุข เป็นแหล่ง of สติ of ปัญญา เมื่อเข้าถึงแล้ว มนุษย์จะมีความคิด คำพูด และการกระทำที่ดี จะมีการแบ่งปันซึ่งกันและกัน แล้วสันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นในโลก

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“โย หเว ททโร ภิกขุ ยุญชติ พุทธสาสเน
โสมี โลกํ ปภาเสติ อพฺภา มุตโตว จนฺติมา

ภิกษุใด ยังหนุ่มยังแน่น พากเพียรอยู่ในพระพุทธศาสนา ภิกษุนั้น ย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์ที่พ้นแล้วจากเมฆหมอก สว่างอยู่ ฉะนั้น”

สาวก of พระลัมมาลัมพุทธเจ้า เมื่ออุทิศตนบวชเข้ามาในอาณาจักรแห่งธรรมแล้ว ไม่ว่าจะมาจากเชื้อชาติ วรรณะ หรือตระกูลที่แตกต่างกันเพียงไร หากมุ่งมั่นฝึกฝนอบรมตน เพื่อทำกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นจากใจแล้ว จะได้รับการยอมรับ

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ (๒)

๑๔๒

นับถือ เป็นที่เคารพยกย่องเหมือนกัน เพราะท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นเพื่อนาบุญอันเยี่ยม บวชมาก็เพื่อจรโลงสืบทอดอายุ พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองสถิตสถาพรตลอดไป

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ (สด จนทสโร) ครูผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านเป็นบุคคลสำคัญท่านหนึ่ง ที่พวกเราควรเอาเป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติตาม เพราะเป็นมหาปูชนียาจารย์ ผู้ควรแก่การเคารพกราบไหว้ วันนี้จะขอเอาชีวประวัติ การสร้างบารมีในเพศสมณะของท่าน มาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้รับฟังกันอีก จะได้เป็นกำลังใจในการปฏิบัติธรรมของพวกเราทุกคน

*หลวงปู่วัดปากน้ำได้ตัดสินใจออกบวช ก็เพราะเห็นทุกข์เห็นโทษในการครองเรือน ท่านเตือนตนเองได้โดยไม่ต้องมีใครมาคอยบอก เพราะฉะนั้นหลังจากที่ได้จัดการภารกิจทางบ้านเรียบร้อยแล้ว ท่านก็ตัดสินใจออกบวช เมื่ออายุได้ ๒๒ ปี บวชที่วัดสองพี่น้อง โดยมีพระอาจารย์ดี วัดประตูลาศ เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูวินยานุโยค เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระอาจารย์โหน่ง อินทสุวณโณ เป็นพระอนุสาวนาจารย์

มหาวิทยาลัยบูรพา (๒)

๑๔๓

พอบวชแล้ว รุ่งขึ้นท่านก็ปฏิบัติภาวนาเลย อย่างที่ท่านมักจะเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังว่า“ผู้เทศน์นี้ทำทั้งสมณะและวิปัสสนา พอบวชออกจากโบสถ์ได้วันหนึ่ง รุ่งขึ้นก็ทำภาวนากันเลยทีเดียวไม่ได้หยุดเลย” นี่คือการเอาจริงเอาจังของท่าน พอบวชมาก็มุ่งทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้นทุกวันมิได้ขาดเลย ศึกษาทั้งภาคปริยัติและปฏิบัติควบคู่กันไป ซึ่งการเรียนในสมัยก่อนไม่ได้สะดวกสบาย เหมือนอย่างในสมัยนี้

ท่านเล่าว่า สมัยที่เรียนหนังสืออยู่ที่วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ท่านต้องลำบากในเรื่องบิณฑบาตเป็นอย่างมาก บางวันบิณฑบาตได้ไม่พอฉัน บางวันไม่ได้อะไรเลย มีอยู่วันหนึ่งท่านออกไปบิณฑบาตอยู่จนสาย ได้ข้าวมาเพียงทัพพีเดียว พร้อมกับกล้วยหนึ่งผล กลับมาถึงกุฏิด้วยความเหน็ดเหนื่อย เพราะไม่ได้ฉันมา ๒ วันแล้ว พอจะเริ่มลงมือฉันเท่านั้น ท่านเหลือบไปเห็นสุนัขแม่ลูกอ่อน ผอมโซทีเดียว มันคงอดอาหารมาหลายวันเหมือนกัน แม้ว่าท่านกำลังหิวจัด ก็ยังมีความเมตตาสงสารเจ้าสุนัขตัวนั้น จึงได้ปั้นข้าวให้ครึ่งหนึ่ง แล้วก็แบ่งกล้วยน้ำว้าครึ่งผล ให้สุนัขผอมโซตัวนั้น ก่อนจะยื่นอาหารให้ ท่านได้ตั้งจิตอธิษฐานว่า “ขึ้นชื่อว่าความอดอยากเช่นนี้ ขออย่าให้มีอีกเลย”

แล้วความอัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น คือตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

มหาวิทยาลัยบูรพา (๒)

๑๔๔

ทุกครั้งที่ท่านออกบิณฑบาต ปรากฏว่าได้อาหารมามากมาย ท่านจึงแบ่งให้เพื่อนสหธรรมิกฉันด้วย นอกจากนี้ ยังมีแม่ค้าขายข้าวแกงคนหนึ่ง ชื่อนวม บ้านอยู่ตลาดท่าเตียน เกิดความศรัทธาเลื่อมใสในตัวท่าน จึงปวารณาที่จะถวายภัตตาหารเพลทุกวัน หลวงพ่อท่านเป็นคนใจใหญ่ มีหัวใจประดุจพระบรมโพธิสัตว์ ท่านได้ตั้งความปรารถนาไว้ว่า “ถ้ามีกำลังเพียงพอเมื่อใด จะตั้งโรงครัวเลี้ยงพระเณรทั้งวัด โดยไม่ให้ลำบากกันเลย จะได้มีเวลาศึกษาเล่าเรียนกันอย่างเต็มที่” แล้วก็เป็นเรื่องที่อัศจรรย์มาก สิ่งที่ท่านตั้งใจไว้ ก็สำเร็จไปทุกอย่าง

หลวงปู่วัดปากน้ำท่านเคยสนใจเกี่ยวกับเรื่องโหราศาสตร์ โสยศาสตร์ วิชาเล่นแร่แปรธาตุ ไปศึกษากับอาจารย์หลายสำนัก แต่เมื่อเรียนจนสำเร็จ ใช้งานได้อย่างคล่องแคล่วแล้วก็เลิก เพราะท่านรู้ว่า นี่ไม่ใช่หนทางแห่งความหลุดพ้น ไม่ใช่วิชาที่เป็นไปเพื่อความรู้แจ้ง ท่านจึงหันกลับมาเรียนบาลี ศึกษาคัมภีร์-วิสุทธิมรรค

วันไหนมีเวลา ท่านก็มักไปศึกษาวิปัสสนาธุระจากพระอาจารย์สำนักต่างๆ ท่านเคยเล่าว่า ได้ไปปฏิบัติกับพระอาจารย์สิงห์ จนได้ดวงสว่างขนาดประมาณฟองไข่แดงของไก่ ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย จนพระอาจารย์สิงห์ มอบให้ท่านช่วย

มหาปูชนียาจารย์ (๒)

๑๔๕

สอนคนอื่นต่อไปด้วย แต่ท่านตอบปฏิเสธ เพราะรู้ว่าตัวเองยังมีความรู้น้อยอยู่

ในช่วงก่อนเข้าพรรษาที่ ๑๒ ของหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านได้ไปจำพรรษาที่วัดโบสถ์บน จังหวัดนนทบุรี เพราะเห็นว่าเป็นสถานที่เงียบสงบ เหมาะต่อการบำเพ็ญเพียร ในกลางพรรษานั้น หลวงปู่ท่านได้เตือนตัวเองว่า “เราบวชมาจนจะครบ ๑๒ พรรษาแล้ว วิชชาของพระพุทธเจ้าเรายังไม่ได้บรรลุเลย ทั้งคันถธุระและวิปัสสนาธุระของเรา ก็ไม่เคยขาดเลยสักวัน พรรษานี้เราควรจะรีบทำความเพียร ให้รู้แจ้งเห็นจริงความรู้ในพระพุทธศาสนาเสียที”

แล้วในวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ปีพุทธศักราช ๒๔๔๖ ท่านก็ปฏิบัติจนเข้าถึงดวงธรรมภายในที่ใส สะอาด บริสุทธิ์ เข้าถึงความสุขภายใน เข้าถึงแล้วก็มีแต่ความแช่มชื่น อิ่มเอิบ เบิกบานใจ ตกกลางคืน พอกกราบพระประธานเสร็จแล้ว ท่านก็ตั้งใจมั่นว่า ถ้าหากนั่งเจริญภาวนาในครั้งนี้อันแล้ว ยังไม่บรรลุธรรม จะขอถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา โดยไม่ยอมลุกจากที่เป็นอันขาด

จากนั้นก็ได้อธิษฐานจิตถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ขอพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดประทานธรรม อย่างน้อยที่สุด ก็เพียงส่วนน้อยที่พระองค์ตรัสรู้แล้ว แก่ข้าพระพุทธเจ้า

มหาปูชนียาจารย์ (๒)

๑๔๖

ด้วยเถิด หากการบรรลุลหกรรมของข้าพระพุทธเจ้า จะเป็นโทษแก่พระศาสนาแล้ว ขออย่าได้ประทานเลย แต่ถ้าจะเป็นคุณแก่พระศาสนาแล้ว ขอได้โปรดประทานเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะขออาสาเป็นทนายแก้ต่างให้แก่พระศาสนาไปจนตลอดชีวิต”

พออธิษฐานเสร็จก็เริ่มปรารภความเพียรนั่งเข้าที่ท่าสมาธิภาวนาต่อไป ลักครู่ท่านเลิบบไปเห็นมดคีที่ไต่อยู่ตามรอยแยกของแผ่นหิน จึงหยิบเอาขวดน้ำมันก้าดมา เอานิ้วจุ่ม แล้วขีดเป็นวงรอบตัว แต่ขีดไปได้ยังไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง ก็เกิดความคิดแวบขึ้นมาว่า “ชีวิตนี้เราได้สละไปแล้ว แต่ทำไมยังกลัวมดคีอยู่อีกเล่า”

ท่านนึกละอายใจตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมันก้าด แล้วนั่งเข้าที่ปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่าง ประคองใจให้หยุดนิ่งต่อไปโดยไม่อาลัยอาวรณ์กับสิ่งใด

พอหยุดนิ่งได้ถูกส่วน ดวงธรรมภายในที่ใสบริสุทธิ์ก็ขยายใหญ่ ใสเหมือนกระจกคันฉ่องที่ส่องเงาหน้า สว่างยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน ขณะที่กำลังนิ่งๆ อยู่ นั่น ก็มีเสียงผู้รู้เกิดขึ้นมาจากกลางดวงสว่างนั้นว่า “มัชฌิมา ปฏิปทา” แล้วก็เห็นจุดเล็กๆ เรืองแสงสว่างวาบขึ้นมาจากกลางดวงนั้น เสมือนเป็นจุดศูนย์กลางของดวงธรรม เมื่อมองไปเรื่อยๆ ก็เห็นดวงใหม่

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (๒)

๑๔๓

ผุดขึ้นขึ้นมาแทนที่ดวงเดิม แต่ใสสว่างมากยิ่งขึ้น จนในที่สุดก็เห็นกายต่างๆ ไปตามลำดับ กระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายในคตินั่นเอง ท่านถึงกับเปล่งอุทานขึ้นมาว่า

“เออ...มันยากอย่างนี้เอง ถึงได้ไม่บรรลุกัน ความเห็น ความจำ ความคิด ความรู้ ต้องรวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน เมื่อหยุดแล้วจึงดับ เมื่อดับแล้วจึงเกิด”

หลวงปู่วัดปากน้ำฯ ท่านสมปรารถนาเพราะท่านทำจริง ไม่ทำหละหละ พวกเราศิษยานุศิษย์ของท่าน ก็ต้องตั้งใจ ปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ให้เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้เหมือนท่าน ไม่ว่าเราจะมีภารกิจการทำงานมากมายเพียงใดก็ตาม ก็ให้ตริคนึกถึงดวงธรรม นึกถึงองค์พระ ภาวนา สัมมา อรหัง ไว้เรื่อยๆ ถ้าทำได้อย่างนี้ จะสมปรารถนากันอย่างง่ายดายทุกๆ คน

